

služebním odvětví v příslušné hodnostní třídě nebo s charakterem této hodnostní třídy. Co rozuměti sluší pod pojmem »služební čas«, vykládá § 9 cit. zák. v ten smysl, že služební čas počíná se sice při novém nebo opětném ustanovení dnem skutečného nástupu služby, že však den nástupu prozatímní služby pokládá se za počátek služebního času, je-li prozatímní služební čas podle § 61 včítatelný pro vyměření výslužného. Posléz dovolaný předpis pak stanoví v odst. 2, že čas v prozatímním služebním poměru ztrávený má býti, při bezprostředně následujícím definitivním ustanovení úředníka, pro vyměření výslužného pokládán na roveň služebnímu času v definitivním ustanovení ztrávenému.

V daném případě plyne ze spisů správních a není také žal. úřadem bráno v odpor, že st-l byl ustanoven ihned provisorním min. koncipistou IX. hodn. třídy a že jeho definitivní ustanovení následovalo bezprostředně po jeho službě provisorní. V důsledku toho nutno se zřetelem na shora cit. předpisy považovati za počátek služebního času, rozhodného pro jeho pořadí v IX. hodn. třídě den jeho nástupu provisorní služby, ač-li ovšem tomu nestojí v cestě okolnosti, o nichž se zmiňuje 2. odst. § 39 služ. pragm. stanovící, že při počítání služebního času ztráveného v té které hodnostní třídě, se nepřihlédá k dobám, které nejsou číatelný pro časový postup nebo za kterých byl úředník vyloučen z postupu do vyšších platů. Kdy ten nebo onen případ nastává, stanoví v souhlasu s 2. odst. § 45 § 51 služ. pragm. v odst. 4 a 5. Že by některý z těchto momentů byl u st-le nastal, žal. úřad netvrdí a také ze správních spisů zřejmo není.

Za tohoto stavu věci jeví se býti mylným názor žal. úřadu, že v daném případě jest rozhodným pro určení pořadí st-lova v IX. hodn. třídě den jeho definitivního jmenování do této třídy.

Tomuto ustanovení neodporuje ani znění odst. 3 § 51 služ. pragm., předpisující, že časový postup jest podmíněn úspěšným vykonáním předepsaných odborných zkoušek, neboť předpis tento neobsahuje ničeho ohledně započítávání služební doby do časového postupu neb vyloučení jejího z něho, nýbrž stanoví toliko moment, od kterého může úředník uplatňovati nárok na přiznání výhod normovaných §em 51 a násl. služ. pragm.

Nelze tedy nař. rozhodnutí v žádném směru opřítí o zákon. . . .

č. 3994.

Státní zaměstnanci: Postup do 4. plat. stupně VII. hodn. třídy jest podle dosud platného předpisu § 1, odst. 4. zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. vyloučen u úředníka, který dokonal 60. rok života a 35 let služby.

(Nález ze dne 7. října 1924 č. 17.042).

V ě c: Štěpán R. v B. proti ministerstvu spravedlnosti o výměr služebních požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: St-li narozenému dne 28. listopadu 1863 byla výměrem soudní tabule v Bratislavě z 13. dubna 1921 propočítána služební doba na základě zák. č. 222, resp. nař. č. 666 z r. 1920 v ten smysl, že mu přiznány, poněvadž do 1. února 1921 vykázal služební dobu 34 let, od tohoto dne požitky 3. plat. stupně VII. hodn. třídy státních úředníků.

Podáním z 15. ledna 1924 žádal st-l o přiznání 4. plat. stupně VII. hodn. třídy od 1. února 1924. Tato žádost byla postupem stolic správních žal. úřadem zamítnuta s poukazem na ustanovení zák. č. 34 z r. 1907.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss toto:

St-l domáhá se postupu do vyššího stupně služného. Nař. rozhodnutí odírající mu tento nárok spočívá ve směru skutkovém na zjištění, že st-l dokonil 60. rok svého věku a 35 let služby, po právní stránce opírá se pak o zák. č. 34 z r. 1907. St-l nepopírá uvedený základ skutkový, nýbrž obrací se toliko proti použití posléz cit. zák.

Rozhodný tu § 50 služ. prag. stanoví, že postup do vyššího stupně služného stejné hodnostní třídy nastane, jakmile úředník ztrávil zákonnou lhůtu s platem bezprostředně předcházejícího stupně služného, ač není-li zvláštním zákonným ustanovením vyloučen z postupu do příslušného stupně služného. Zákonem z 19. února 1907 č. 34 ř. z. změněno bylo do té doby platné ustanovení přílohy a) k čl. I zák. z 19. září 1898, jímž normovány byly v VII. hodn. třídě toliko 3 stupně platové, mezi jiným v ten smysl, že připojen ještě 4. stupeň, rovnající se základnímu služnému VI. hodn. třídy státních zaměstnanců. Současně však stanoveno v odst. 4, že úředníci, kteří dokonali 60. rok života a 35. rok služby, nemohou postoupiti do některého tímto zákonem nově zřízeného stupně služného.

Zák. tento nebyl nikterak dotčen všeobecnou služ. pragmatikou, neboť netýká se předmětu došlého tu zákonné úpravy (čl. VI. uvoz. zák. k služ. pragmatice); zákonem pak č. 541 z roku 1919 doznal změny jen do té míry, že platové stupnice jím utvořené byly zvýšeny a že k II. hodn. třídě připojen ještě další stupeň platový. Prov. nařízení č. 154/1920 vyslovilo toliko, že předpisy cit. odst. 4 čl. I § 1 zák. č. 34 z r. 1907 sluší vztáhnouti i na nově utvořený 2. stupeň platový II. hodn. třídy.

Za tohoto právního stavu nutno míti za to, že předpis § 1, odst. 4 zák. č. 34 z r. 1907 jest dosud platný a účinný a že dle něho jest postup do 4. platového stupně VII. hodn. třídy vyloučen za předpokladu, že ten který úředník dokonil 60. rok života a 35 let služby. — —

Č. 3995.

Státní zaměstnanci: Služební poměr zaměstnanců na velkostatku člena býv. panovnické rodiny rak.-uherské nestal se státním služebním poměrem veřejnoprávním již tím, že velkostatek byl státem čsl. na zákl. zák. č. 354/1921 převzat a že zaměstnanec ten byl ve službě ponechán.

(Nález ze dne 7. října 1924 č. 17.067).